

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05,
- stwierdzenie, że żądanie wnoszącego odwołanie w sprawie T-198/05 jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uwzględnienie żądania o zasądzenie odszkodowania zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony ze względu na:

wypaczenie okoliczności faktycznych i dowodów oraz oczywiście błędną ocenę okoliczności faktycznych:

- błędna ocena pytań i odpowiedzi przedstawionych jako dowód w formie ankiety,
- błędna ocena ankiety co do sezonowego użycia bromku metylu,
- nieuwzględnienie liczb sprzedaży przedstawionych przez wnoszącego odwołanie i oczywiste pomylenie pomiędzy liczbami sprzedaży i liczbami importu przedstawionymi odpowiednio przez wnoszącego odwołanie i przez pozwaną,
- brak prawidłowej oceny liczb sprzedaży,
- sprzeczności i niespójność w prawnej ocenie okoliczności faktycznych,
- brak łącznej oceny dowodów.

Błędne zastosowanie przesłanki wykazania rzeczywistej szkody:

- pomylenie zaistnienia szkody z zakresem szkody,
- pomylenie badania zaistnienia szkody z badaniem związku przyczynowo-skutkowego,
- żądanie dowodu, że szkoda nie mogła zostać naprawiona.

SPI w sposób nieproporcjonalny i nieuzasadniony nałożył na wnoszącego odwołanie ciężar dowodu.

Sprzeczne uzasadnienie.

Błąd proceduralny przy stosowaniu wymogów prawnych dotyczących dopuszczenia nowych dowodów w trakcie postępowania.

Naruszenie prawa do obrony, prawa do wysłuchania przed sądem i równości środków procesowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2007 r. — Republika Włoska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-393/07)

(2007/C 247/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braguglia, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji P6_TA-PROV(2007)0209 Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r., doręczonej w dniu 28 maja 2007 r., dotyczącej weryfikacji mandatu Beniamina Donniciego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi powołano pięć zarzutów.

W pierwszym zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 6 (wcześniej 4), 8 (wcześniej 7), 12 (wcześniej 11), 13 (wcześniej 12) decyzji 76/787/EWWiS, EWG, Euratom, do której dołączono Akt dotyczący wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r. (zwany dalej „aktem z 1976 r.”), zmienionej ostatnio decyzją 2002/772/WE/Euratom z dnia 25 czerwca 2002 r. (!) oraz naruszenie art. 6 UE. Parlament Europejski nie może mianowicie w związku z weryfikowaniem mandatu posłów badać zgodności z prawem krajowych procedur wyborczych, a tym samym musi przyjąć po prostu do wiadomości wyniki prawidłowo rozpisanych wyborów. Okoliczność, że posłowie zgodnie z art. 6 aktu z 1976 r. nie mogą być związani żadnymi instrukcjami ani nie otrzymują mandatu wiążącego pozostaje bez związku z wyraźną decyzją niewybranego kandydata o niezastąpieniu wybranego kandydata, który zakończył sprawowanie stanowiska.

W drugim zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 2 statutu posła do Parlamentu Europejskiego dołączonego do decyzji 2005/684/CE⁽²⁾, Euratom z dnia 28 września 2005 r. Przepisy te wejdą faktycznie w życie od okresu ustawodawczego 2009, a w każdym razie dotyczą tylko posłów sprawujących stanowiska, a tym samym pozostają bez znaczenia dla oceny decyzji niewybranego kandydata o niezastąpieniu wybranego kandydata, który zakończył sprawowanie stanowiska.

W trzecim zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 199 WE oraz art. 3 i 4 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Przepisy te regulują tylko wewnętrzne procedury Parlamentu, między innymi, weryfikowanie mandatów, a tym samym nie można z nich wywieść kompetencji do badania zgodności z prawem krajowych procedur wyborczych, nawet odnośnie do zastępowania wybranych kandydatów, którzy zakończyli sprawowanie stanowiska przez kandydatów niewybranych.

W czwartym zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 6 UE, 10 UE i art. 230 WE. Parlament Europejski nie mógł być nie zastosować prawomocnego wyroku włoskiej Consiglio di Stato (rady państwa), który stwierdzał, że wybór B. Donniciego był zgodny z prawem. Parlament Europejski powinien być, w razie potrzeby, zakwestionować ten wyrok w drodze postępowania wszczętego przez osobę trzecią. W każdym razie decyzja Parlamentu Europejskiego jest sprzeczna z ogólną zasadą prawa *res iudicata*, wspólną dla wszystkich państw członkowskich.

W piątym zarzucie rząd włoski podnosi brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Decyzja faktycznie nie wskazuje okoliczności faktycznych, na których podstawie Parlament doszedł do wniosku, że decyzja A. Occhetta o niezastąpieniu A. Di Pietra nie została swobodnie podjęta.

⁽¹⁾ Dz. U. L 283, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. L 262, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-395/07)

(2007/C 247/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i H. Kraemer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, str. 45 i Dz.U. L 195, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-399/07)

(2007/C 247/25)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Szymtkowska i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Komisji 2005/6/WE z dnia 26 stycznia 2005 r. zmieniającej dyrektywę 71/250/EWG w sprawie raportowania i interpretacji wyników badań analitycznych wymaganych zgodnie z dyrektywą 2002/32/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.